

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

Редація й Адміністрація:
Львів, Ринок 4, 10 п. пош.
Телефон Редації 248-48
Телефон Адміністрації 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Корист.: І. К. О. Львів 304 000
Банк Чеських Лавов
Прага „Діло“.
Рукописи не повертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
місячно (з книжкою) 3.00 зол.
чвертьрічно 12.00 „
піврічно 24.00 „
річно 48.00 „
В АМЕРИЦІ 1.35 ДОЛ. у че.
ХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. ч.
У ВСІХ ІН КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СЕТ.

ДО ТОННИ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДОСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
КНИЖКУ Б-НИ „ДІЛО“ В ОБЕМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

Наглий поворот прем. Чемберлена і лорда Рансімена до Лондону.

МАСИ НАРОДУ ПОВИТАЛИ ОВАЩІНО ПРЕМ. ЧЕМБЕРЛЕНА.

На аероплані Обервізенфельд у Мінхені, прибувши британськими і німецькими прапорами, який прилетів у четвер 15. у. м. в год. 12.30, привітав амб. Гендерсон і німецький міністр закордонних справ фон Рібентроп. Серед оживлених розмови прем. Чемберлен з мін. Рібентропом і амб. Гендерсоном відіхав самоходом до аероплану. Маса народу витала навколо Чемберлена оващівно. На двірці, прикрашеному прапорами і лавровими вінками, прем'єр очікував до ресепційних салонів, де його привітали амб. Вагнер, який відіхав прем. Чемберлена до спеціального поїзду канцлера Німеччини. На двірці прийав теж намісник Баварії фон Ель в год. 13.16 поїзд відіхав до Берхтесгадена. Поїздом з прем'єром поїхало теж багато німецьких і закордонних журналістів.

У БЕРХТЕСГАДЕН.

Прем. Чемберлен прийав до Берхтесгадена масу хвалячи перед год. 4-ою пополудні. Його привітав шеф канцелярії канц. Гітлера д-р Гітлер і шеф ад'ютантури збройних сил майор Штут. При візді на двірці населення витало прем'єра оващівно.

По короткій побуті у Гранд Готелю прем. Чемберлен відіхав самоходом до резиденції канц. Гітлера в Оберзальцбергу, де канцлер привітав свого гостя на порозі дому. Перед резиденцією стояла на прем. Чемберлена почесна застава з тріох сторожів. Разом з прем. Чемберленом прийшли амб. Гендерсон, мін. Рібентроп, Віліям Стрінг, сер Гордон Вілсон, держ. секретар Вайтман та німецький амбасадор у Лондоні фон Діксен. Привітавшись прем. Чемберлен увійшов до голою, де засів до чаю.

ВОНА ТРИГОДИННА РОЗМОВА.

Вона стріла прем. Чемберлена з канц. Гітлером прийшла несподіваний оборот. Згідно з першими наміром перетворити зустріч на розмову, що йшла в чотирьох руках. Тимчасом оба державні гості до першої стріли авторитетні суті стріли і відбули тригодинну розмову. По цій розмові по 8-й год. вечором прем. Чемберлен вернувся до свого готелю, де померчав зі своїми товаришами по подорожі. В п'ятницю прем. Чемберлен відіхав до Лондону, де вже в год. 1-й пополудні відбувається спеціальна розмова кабінету, на якому прем. Чемберлен заохочує звіт зі своєї розмови з канц. Гітлером і зясує пропозиції канц. Гітлера.

При тому прем. Чемберлен відбуде ще один візит до Лондону. Даліє і мін. Рібентроп будуть до Лондону. Прем. Чемберлен був дуже прихильний до Німеччини на дальшій подорожі з канц. Гітлером. До Гранд готелю прем. Чемберлен відіхав до своїх апартаментів і відбув телефонічну розмову з Лондоном. У п'ятницю в год. 9.35 рано прем. Чемберлен з товаришами по подорожі відіхав до Берхтесгадена до Лондону.

НОВА СТІЧА В СУБОТУ НЕДАЛЕКО КЕЛЬН?

Авас повідомляє з Берхтесгаден, що найближча стріла канц. Гітлера з прем. Чемберленом не відбудеться в Берліні, лише в однім з менших містечок недалеко Кельн. Гітлер просив Чемберлена вибачити йому, що накинув йому таку довгу подорож з Лондону до Берхтесгаден, бо як молодший повинен був виїхати на стрічу. Одночасно канц. Гітлер підкреслює, що волив, щоб стріла двох людей доброї волі відбулася у Берхтесгадені, а не в Берліні, щоб не надавати цій візиті офіційного характеру. Щоб виявити свою добру волю канц. Гітлер запропонував прем. Чемберленові стрічу в місцевості Годесберг над Реном у Райгелі Дресен, якого власником є близький приятель Гітлера.

ЛОРД РАНСІМЕН ВІДЛЕТІВ ДО ЛОНДОНУ.

Прем. Чемберлен візав лорда Рансімена, щоб негайно прийав до Лондону і вислухав домагань канц. Гітлера в судетській справі. В п'ятницю в 9-й год. рано лорд Рансімен зі своїм доглядником Гаткінсом виїхав з Праги до Лондону, де пополудні відбувається нарада на Давнінг Стріт при участі лорда Рансімена, мін. Галіфакса, мін. Саймона і мін. Гора. Залежно від постанов кабінету прем. Чемберлен відлетів би вже в суботу передполуднем до Німеччини на другу стрічу з канц. Гітлером недалеко Кельн. Можливе, що ще в суботу прем. Чемберлен відбуде розмову з прем. Даладіє або в Лондоні або в Парижі. З Німеччини вернувся би до Лондону в понеділок, а в середу зясував би цілу справу палаті громад.

ПЛЕБІСЦИТ У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ?

Короткий комунікат, виданий по розмові прем. Чемберлена з канц. Гітлером, викликав безліч коментарів і здогадів. Виявляється, що прем. Чемберлен розмовляв 3 і пів год. з канц. Гітлером у чотирьох очі в присутності перекладачки. Німецькі політичні кола здогадуються, що в цій розмові оба державні мужі торкнулись не лише засади, але навіть технічного переведення плебісциту в Чехословаччині.

НІМЕЧЧИНА ВІАРЕШТУЄ СВОІХ ЧЕХІВ?

Спеціальний кореспондент „Дейлі Мейл“ Ворд Прайс повідомляє з Берхтесгаден: Німецький уряд вишле незабаром гостру ноту до уряду Чехословаччини погрожуючи арештуванням чехів, замішаних у Німеччині, як заручників, якщо чеський уряд не припинить репресій проти судетських німців.

Пакт чотирьох на овиді?

У середу 21. у. м. відбудеться в Берліні нарада чотирьох державних мужів: Чемберлена, Гітлера, Муссоліні і Даладіє. Женевська телеграфічна агенція „Женев Прес“ запевняє, що з дою цієї конференції буде створення більшої групи великодержав.

На волоску...

Львів, 16. вересня 1933.

У пресі та в приватних гутірках часто можна почути думку, що сьогоднішнє міжнародне положення нагадує собою літні місяці 1914 року, напередодні вибуху світової війни. Коли брати під увагу політичну атмосферу в останніх днях до крайности напружену, то це порівняння дуже приманчиве й назгала вірне. А проте здоровий розум не всміє погодитися з думкою, щоб відповідальні за долю культури й цивілізації керманічі європейських держав, після такого гіркого досвіду, який у своїх наслідках принесла світова війна, схотіли судетсько-німецькою справою повторити ту помилку, яку династична амбіція б. наддунайської монархії зробила була, спровокована зблизом австрійського престолонаслідника Франца Фердинанда. Бо ніхто не сумнівається сьогодні, що в теперішніх обставинах міждержавних, суспільних, національних, ідеологічних протиривств і конфліктів, при теперішньому стані військової техніки, ще одна велика, хочби тільки європейська війна принеслаб таку загальну руйну, що вона рівняласяб кінцеві європейської культури.

Політика не математика; вона не відбиток абстракції, а самого, пульсуючого всіми можливостями життя, простір на безконечне число невідомих, стільки невідомих, скільки їх чається у самому житті. Тому й у звязку з найактуальнішим, для миру таким загрозливим судетсько-німецьким конфліктом голі ставляти певну, невідмінну прогнозу. Кожна найближча хвилина може її заперечити та здезавувати. А проте є логічні передпосилки, які кажуть надіяється, що, не зважаючи на гостроту й поплутаність міжнародного положення, судетсько-німецьку справу зліквідують якимсь мирним способом, якоюсь розв'язкою, що відверне європейську воєнну катастрофу.

Тривога за долю європейського мира має своє джерело, як відомо, в тому, чи есентуальний військовий похід Німеччини на область судетських німців, отже на територію чехословацької республіки, не спровокує собою воєнних кроків союзника Чехословаччини, французької республіки, проти Німеччини та чи вслід за Францією не поспішить на допомогу загрозлений Чехословаччині Англія, як союзник Франції. Тривога не безосновна. Дальший розвиток третьої Німеччини коштом такого певного союзника Франції, яким є Чехословаччина, дійсно б в державі становив французької республіки в Європі. Бруковий, але дуже почитаний паризький щоденник „Парі Соар“ у числі з 11. у. м. пише: „Франція підписала з Чехословаччиною оборонний союз. Зв'язана своїм підписом, Франція виконає свої союзні зобов'язання на випадок, якби Чехословаччина стала предметом збройного нападу Німеччини“. Ця опінія мабуть у Франції загальна і цю опінію підтримують офіційні кола не тільки інспірованими статтями у пресі, але також концентрацією війська на лінії Мажино. Відомо також з недавньої промови французького прем'єра Даладіє на засіданні військової комісії парламенту, що Франція не хоче зійти в Європі до розі Бельгії чи Швейцарії, але зовсім підтримує свої великодержавні традиції і не думає зрікатися хочби і збройної оборони своїх союзників. А проте може зайти така ситуація, якої Франція не передбачила. Ця ситуація це збройне повстання самих судетських німців, і це повстання — як знаємо з телеграфічних повідомлень — є фактом, як фактом є також, що судетські німці зигнорували мобілізаційний пожежний часський чергу і як фак-

Результатом думань англії вірно схопили

У хвилині, коли всі народи Чехословаччини сагають по своє право на національне самовизначення, наші брати на Закарпатті поступили правильно: домагались цього права в цілій повноті і для себе.

Політичний відгомін знайшла у Варшаві й поважна репліка „Волинського Слова“ на сторінці в „Ділі“ про територіальний патріотизм. З нещасливого вислову „В. С.“ буцімто „Діло“ та УНДО є більшим ворогом ВУО ніж польським народом демократія (!).

Зацікавлені Волиню польські сфери мають надію вкупати нову зброю проти одностайного українського фронту громадянства Волини і Галичини. Надто першою діалектикою волинських ВУО-ців це вода из — чужий млин і то з елементі, коли цей млин починає жаватише мовлять Галич.

Варшава, 12. вересня 1938.

Варшави не є однозілля у сучасній ментальності, до того ж метод і настрійні волюнтаристичні політики. Висувачі тут назвала проекти П. Новіляк: а) поворот Юзефського на Волинь з тим, що теперішній воєвода Гавке-Новак вернеться до війська або займе одне із високих становищ у центральній адміністрації, б) номінацію на волинського воєводу полк. Костека-Бернацького і в) створення із трьох воєводств подільського, волинського і новогрудського окремої адміністративної одиниці для кращого переведення в життя деяких політично-адміністративних концепцій. Цей останній — як кажуть — обстоюють військові кола, що крім цього виднають проект пересунути межі люблинського воєводства зі сходу за Буг для поширення східного переділа майбутнього ЦОП-у.

Поворот Юзефського видається нам побож-
ким бажанням настільки, що викликає би ві-
рагувальний спротив євдеїв, які вважали, що скла-
дає Юзефського за один зі своїх більших успі-
хів, хоча не брали і гомосексуалів, що євдеїв не ма-
ють голосу на випадок якби прийняли цей про-
єкт найбільшійшій кола.

До центральної адміністративної влади будуть ввійти еліти — як зачуємо — патріархальні польські суспільні організації, домаганням, чи пак проханям поверноту Юзефського до Луцька. З можливістю тої зміни зв'язують тут також і те, що голова БВО пос. Тишівський здійснився на своєму становищі.

Велику вагу присвячує варшавський політичний кав'яр до візиту польського воєводи Костека Бірнського в Галич-Новий, яка є аргументом за другим проектом.

Третій проєкт має своїх прихильників головю серед діячів в Т-ва Рольово Східних Земель і ми — як кажуть — вийти від маршала сенату Пристора, голови того товариства.

Увагу нарішавських політично-пресових ко-
визійють від деякого часу поміті кописи на
самостійної доповідки політики ВУО. Саме 4-й
вересня ц. р. відбулося в Луцьку засідання го-
ловної управи тої партії, на якому реферат про
політичну ситуацію нав. пос. Тимошенко. У в-
сліді наради опубліковано пресовий комуніка-
цій — як відомо — платив у незліченному. Під-
частиний конфіскації, з якого не спонсифіковані
у згубному «Воззиському Слові» та у Напши-

Головну увагу наради звершено на справі поведінки дуже складних останніми часами праміо-політичних відносин у православній Церкві.

Основною резолюцій послужили тут розм'якшенням ВУО після Тимошенка, про що Волков і Скрипник з найвищим православному чинником, себто митрополитом Леоном передавали на окремій конференції в цьому спеціальній анотації в дні 25 серпня а. р.

Чимсь новим і оригінальним, різночас-
першим самостійним жестом ВУО є задов-
придбання і виступи на міжбанківській соці-
аїї сесії проекту статуту православної Церкви
у Польщі. Доді, як відомо, ВУО вилла зане-
цій справі за азійськими та збіжними кр-

протектора п. Юзефського, що був делегатом уряду до т. зв. мішаної Комісії, яка десять років радила над проектом статуту православної Церкви і не скінчивши конхистаторської праці, перекрив свої засідання у великій мірі також і з цієї причини, що за той час фактичний стаж у Православній Церкві з різних причин перемінився.

Щодо встановленої булімії на 1940 рік зати сканяний Собору — існують у Варшаві такі адогати: 1) собору взагалі не буде, 2) за рік два вийде декрет президента, 3) собор відсува- тимуть на найдавший речинні, доки очевидно не зміниться ситуація взагалі, чи доки не занеха- ють актуальних темер, обрахованих на деякий час конспіцій.

Найдешевше **МАТЕРІЯЛИ** з першорядних
закупиш найкращ **бельських фабрик**
у фірмі **Е. М. РОТ** Львів, Казимира Великого 12. Тел. 277-46

1940

Англі́йські взори шевію́тів і самоді́лів у вели́кій ви́борі.

►

**Ніхто не захитає нашого довіря
і пошани до нашого духовенства.**

В нашому огляді польської преси п. н. „Тріска в чужій оці“ („Діло“ ч. 199 з 9-го вересня п. р.) зрефериували ми статтю „Дзвіник Польського“ п. н. „Надмірний націоналізм тріюмфує під копулами греко-католицької Церкви“. В ній „Дзвіник Польскі“, викопишися за при суду на одного українського священника за те, будучи він сказав за проповідальництвом, що буде молитися, щоб українські діти, яких хрещено в костелі, повмирали — аніжні гармати противсього українського духовенства, обвинувачуючи його, що використовує амвону до поширювання ненависті. Не маючи найменшого наміру боронити нетакту нашого священника, якби справді такий трапився, ми ствердили, що це саме методи польського духовенства. Польські християнська преса, не перебирає в засобах, коли йде про боротьбу з українством і безцерковно атакує греко-католицьку Церкву, роблячи їй закид, що вона стала захистом українського націоналізму. Ми свідомо підкресляли, що греко-католицьку Церкву атакує за це не тільки польська преса, але робить це з малими винятками і все польське громадянство, саме під впливом тої преси, до якої ми зарахували такою „Дзвіник Польскі“.

У відповідь на цю нашу коротку замітку прийшла в "Дзвінику Польським" (ч. 251 з 14-го вересня н.р.) стаття п. Станіслава Ставського п. н. "Ти сам така!", в якій автор робить на замітку, що не маючи аргументу на оборону українського духовенства, ми пішли по шляху намененого опору, стверджуючи, що в між польським духовенством чи громадянством є одиниці, що допускаються несправді в відношенні до українців.

Нехай редакторам „Піла“ — лише п
Сувальський — не аталється, що те, що во

ни навели бушімо аналогічні вибори з польського боку, висякуює щомогуз і ставити польську опінію в клопітливому положенні. Коли знайшлась учителька полька, що руській дитині на неадресовані божими словами відповіла „двома і псу!“ — то осуджуємо її вдовж сальних ніж греко-католицьких священників, що порівнюють божий костел з відходинкою цим і свиньми“. — Осуджуємо я осуджуємо кожного полька, що наміть спроектований вижде зі себе і кидатиме так блудні прокляти. Коли домагаємось від нього духовенства, від нашого викладачів і цілого громадянства активної діяльності, що веде до рішучої експансії польської культури, то одночасно вимагаємо від нього особистої культури і такту, а переступаючи цих вимог уважаємо за дискваліфікацію з погляду національного інтересу. І в нашому становіщі лежить найгірша рана: несподіваність, і тут треба шукати сутини несподіваності."

Так п. Стажевському адресують і всі його патріоти з "Львівського Польського", "Слова Божого" і краківського "Kil", свідомих думкою цього баламутця, на якому думають вартіш платити до рибні справи і асистири. Маєти справ не платимо і в цьому "Львівському Польському" рішуче погодили, і тут треба шукати суттєво непорозуміння."

Ми ніколи і ніде не похвалювали і не
випли нещастя, хоча б і запускати війну
ми і ніші політичні однодумці. Без уваги
з якої нерестини чи стану вони похотіли. Але
з другого боку ми не похвалили до того щоб
платити когось, хто підсвідомо чи може

Як дбають,

ЩОБ НЕ БУЛО ЗАБАГАТО ПАМ'ЯТКОВИХ ХРЕСТІВ.

Жидівське повітове староство розіславло до всіх греко-католицьких парохіальних урядів такий об'їзник:

Starostwo powiatowe żydaczowskie. Nr. B. B. 645/38. 950-lecie chrztu Rusi. Żydaczów, dnia 26. VIII. 1938. Do Wielebnego Urzędu Parafialnego obta. gr.-kat. (wszystkie w powiecie).

W związku z obchodem 950-lecia chrztu Rusi-Ukrainy organizatorzy obchodów zamierzają kolportować wydawnictwa, sprzedawać odznaki metalowe (żetony), nalepki na okna i t. p., a także ustawiać (wkopywać) krzyże pamiątkowe, figury, pomniki i t. p.

Wobec powyższego wyjaśniam, że organizatorzy obchodów 950-lecia chrztu Rusi-Ukrainy w razie zamierzonego kolportażu broszur, odezw, rozprowadzania odznak, nalepek na okna i t. p., obowiązani są w każdym poszczególnym wypadku zastosować się do obowiązujących przepisów i postarać się o zezwolenie władzy administracyjnej na przeprowadzenie odpowiednich przedsięwzięć.

Odnosi się to również do sprawy wznoszenia w miejscach publicznych pomników lub figur, wmurowania lub zawieszania tablic pamiątkowych oraz wkopywania (ustawiania) krzyżów. W tych wypadkach niezależnie od zatwierdzenia pomnika, figury, tablicy pamiątkowej i t. p. ze stanowiska artystycznego (dekret Naczelnika Państwa z 3. I. 1919 r. o zatwierdzeniu projektów pomników ze stanowiska artystycznego) Dr. Pr. z. 5, poz. 93 w brzmieniu nadanym ustawą z 13. III. 1934 r. (Dz. U. R. P. nr. 33, poz. 398) potrzebne jest po myśli art. 340 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 16. 2. 1928 r. o prawie budowlanym (Dz. U. R. P. nr. 23, poz. 202) na wzniesienie w miejscu publicznym pomnika lub figury, wmurowanie tablicy pamiątkowej lub ustawienie (wkopywanie) krzyża — pozwolenie Wojewody w myśl art. 384 tegoż rozporządzenia.

Pomimo istniejących w tej mierze przepisów prawnych i powyższych wyjaśnień mogą zaistnieć

w praktyce wątpliwości, czy na ustawienie (wkopywanie) krzyża w poszczególnych konkretnych przypadkach wymagane jest uzyskanie pozwolenia (np. krzyże na podwórach cerkiewnych, cmentarnych i t. p.). Wobec tego inicjatorzy ustawiania krzyżów (księża gr.-kat., komitety obchodu 950-lecia chrztu Rusi) winni każdorazowo przedkładać sprawę Urzędowi Wojewódzkiemu, który rozstrzygnie w każdym poszczególnym przypadku, czy na ustawienie krzyża potrzebne jest zezwolenie w myśl cytowanych wyżej przepisów, czy też nie zachodzi potrzeba uzyskania takiego pozwolenia.

Powyższe wyjaśnienia proszę podać do władomości Komitetów, względnie osób zajmujących się organizowaniem obchodów 950-lecia chrztu Rusi-Ukrainy na terenie tamt. parafii. — Starosta powiatowy: Gallas.

Шкільництво Праги.

Про стан та національний розподіл пражських шкіл подає „Прагер Прессе“ ось які дані: 3 962 200 мешканців Праги є 93,6 пражців та 4,5 пражців. У місті є 106 державних, міських та приватних літчих шкіл, з того 88 чеських, 14 німецьких, 2 французьких, 1 англійський та 1 російський. Народних шкіл є у Празі 206, з того 184 чеські публічні, 1 державна та 7 приватних; 7 німецьких державних та 3 приватні; 1 жидівська приватна; 2 французькі приватні; 1 англійська приватна. Всі 3 школи для аномальних дітей є чеські; проєктують одну німецьку. Зі 110-ох горожанських шкіл є 103 чеські публічні недержавні, 3 приватні та 4 німецькі державні. 70 558 чеських учнів має 1 754 класи; 1 662 німецьких учнів — 64 класи. На одну чеську народно та горожанську школу припадає 40,2 учнів, на одну німецьку — 25,8.

Середніх шкіл у Празі є 39; 31 чеських, 5 німецьких державних, 1 французька державна, 1 англійська та 1 німецька. Значить — німці мають 1/8 середніх шкіл, хоч вони становлять лиш 1/20 частину населення міста.

З фахових шкіл є у Празі 8 чеських і 3 німецькі торговельні школи, 7 чеських ремісничих шкіл, 7 чеських і 1 німецька школа для жіночих професій, 69 чеських і 2 німецькі фахові допоміжні школи.

Високих шкіл є у Празі 5; 3 чеські та 2 німецькі; крім того на чеській містській академії є також і німецькі виклади. Далше є у Пра-

Що писало „Діло“ 50 років тому.

Вістник, 18 (6) вересня 1938.

„ДУША РУСИНА ЗРОСЛАСЬ ТІСНО З РУСЬКОЮ ЦЕРКВОЮ“.

У зв'язку з розпорядком митрополита Сильвестра щодо у Галичині відвідувати 900-ліття хрещення України богослужіннями та освятченням води, „Діло“ писало:

„Не завжди вважали нашу Церкву і наш обряд тим, чим їх уважали великі християнська люба. Та все-ж ми встояли і встояємо вірні заповіті Христовому і ліній обряду нашого. Душа русина зрослась тісно з руською Церквою, бо при ній і черкнет виплекала собі Русь свою окрему, майже тисячолітню культуру, від якої не відірветься. А хто відірветься, як звідання доведеться нашій Русі це довершити в будучині серед Славянщини й Європи, серед церков Заходу і Сходу? Нарід, що в часах самостійності і волі не виходив на збори, не зумів своє сили на брутальне томління подтв, що потім умів терпіти, і завжди мия лиш правдою і добром — той нарід не виконає ще своєї високої місії, а відомжений своїм духом понесе благотворно руком не не одно добро чи між славянську братню, чи в широкую Європу, добро дійсного братерства і християнської любови.“

„НЕ ЗНАЮТЬ, КУДИ НЕСТИ ПОДАТКИ“.

„В моравському місті Унчові при віднові праці на податковому уряді замалали чеський напіс „Д. а берні уклад“. Тоді моравські селяни з кількох громад урадили не платити податків, поки не привернуть чеського напісу, бо вони „не знають, куди нести податки“ і це своє рішення на письмі переслали фінансовій дирекції у Брно.“

зі чеський богословський факультет, 8 наукових товариств, які мають державні субвенції (з того 2 німецькі), чеська державна музична консерваторія, німецька муз. консерваторія з держ. субвенціями, утративши школа містського промислу та німецька держ. бібліотечарська школа, при якій утворює німецьку паралельну школу, як згодиться щонайменше 20 німецьких слухачів.

В. ШАНОВНИХ АВТОРІВ І ДОПИСУВАЧІВ просимо завжди пам'ятати, що рукописи треба писати тільки на одній сторінці, чітко й ясно, залишати між рядками відступ (т. зв. інтераліно) і живити паперу, на якому чорнило не заливає. Рукописи, що не відповідають цих вимогам, Редакція може використати тільки з трудом.

Студентські однострої і плащі

у великій виборі на селаді

у ШАПІРИ вул. ДИЧАКІВСЬКА 1.

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС „ДІЛА“ Ч. 26

НАТАЛІЯ ЯХНЕНКО.

Алла.

Я йшов до Василя, щоб витягти його на прохід. Василь — мій найближчий у світі товариш. Коли ми жили з ним одним життям: одне серце, одні надії й кулець хліба по половині. З той пори, як нас обох виникло з бурхливої пристрасті, — а він почув себе там надзвичайно, лише як істоту у гірській потоці — отже з той пори, як виникла нас нестримна течія і понесла нас далі, він сильно змінився.

Правда, що обох нас у тому весняному полізлі потовгло трохи, але не поторошило. Кордон ставив між нами і нашим життям — кордон небезрозумінності, бо риси ми. На наше щастя ми тут — свої: тут як і не докритості, то просто шматки. Отже є можливість залустих кордонів в різний грунт — по старовинному звичаю — устаткуватися.

У мене є відірваний шматок ґрунту. Василь стійко не вірив, але мене. Залишилася йому по білизні, що згинула у вітрі революції, по той бік хатини в тихій вулиці нашого містечка, в містечку повітового міста. Насе йому вона, разом із садом і городом, мінимим прожитком помешкання життя. Він ситий, убраний, панчата. Він — поставивши, широкоплечий, росту, в йому відрізався. Чувство має буйну, бродячу, але з технікою очанні, ах, поглядаючи такий дивний — дивиться ніби на вас, ніби кричить. Брови його, уста стисли, все обличчя панчати. Василь зліз собі в тазу, в тазу і в тазу. Не злізав раз — треба виступити, виступити, як ємочини дозволити. Життя

минулого і досадно, але не вернеш! Так ні цілий він з головою поринув у тому минулому. Нікого і нічого не хотів знати, тільки я один мав до нього доступ. Увесь час поривався він у книжках, у них випливали відповіді на якісь сумніви, що гризли його. — „Знаєш“, — казав мені бувало — „Ми мусимо розшукати, довести пошуків нас усіх у ті великі та непероротні хвилі. Моє життя тепер є тільки надією і певністю, що дозволю я до того, що дорогий мій дити обов'язок знову покличе мене. А до той хвилини напружують мому всі аусиля, планати, що тільки дається, підготувати і виховати себе і помігти до того-іншого“.

Одної гарної днини на провесні і зайшов до Василя, щоб витягти його на прохід. При способі життя, який він вів, добре було йому піти пройтися. Крім того я хотів про щось поадрити. Коли один із таких даох товаришів, як були ми з Василем, жениться, це подібне на якусь зраду. Були ми тільки два товариші на цілому світі, і зрада хтось третій стає між нами, хто для мене, безперечно буде ще ближчий і не має права не бути ближчим...

І коли, по дорозі до міського парку я повідомив Василя про цю погану, він спочатку нічого не відповів мені. По виразі його обличчя, по тому, як він хилився своєю кучеряву голову і дивився узагальню на свої ноги, по тому, як він знавато абайливо обминав калюжі на дорозі, і бачив, що він над чимсь думав. Так ми йшли остаточною на себе приходу.

— Ну, що! — жаренті вимовив спроста, ще від калюжі своїх думок — Дай тобі Боже. Трудно, нема для тебе тепер для Закладав родину, вичовувати синами. Галич, чи як її? Але пам'ятай, який прийшов час.

Далше мовчав, що він так просто до тієї сирини поставився. Я бовіс вибуху ладности,

докорів зради спільних ідеалів. Але поправді, який то була зрада? Не я винен, що обставини змінилися, а який чоловік живе й думає. Виступи, чому і Василеві не стати на цей шлях? І я виллужив йому свої погляди. Він пошкірнувся.

— Ні, знаєш, мене ти облич. Знаю, що я молоді — щасливі і хотіли кожного ошчасливити в такий сам спосіб. Але подружили не дає мене, я не міг покинути свої справи, кожну жінку мені тільки перешкождала...

— Ти міг би знайти таку жінку, яка не відтягала тебе від роботи, а притягала до неї. Такою безперечно буде для мене моя Галич, і я певний, що який ти пошукав...

— Миялиши, друже, часи жінок, подруг-революціонерів. Тепер ніхто жінку не згодиться бути тільки тіло свого чоловіка. Краше ось погляди, як докрути гарно.

Ми кінчали цю розмову вже в парку і дісно докрути було гарно. Сонце світило багаторо, по весняному і позанило сніг із горбів. Я вилих міських утворилих лисини жовтої землі, це мокрої, що агмидався під нашими ногами і обліплювали обу. Повітря було, як завжди, жарко, пересичене озоном від того сонця, утворювало для слабких грудей, лиски для тих. Деревя це стояли без апетиту, але чи дивно, що під такими теплицями і настільки, якни пестощами сонячного проміння десь-то у серці тих голів стовбури не відірвалися від життя-гладі сонця? Бруньки вже починали дити, і може й моря молодих панонів дити, і може й моря молодих панонів дити? Все разом — вата нахилила до весняної китиці? Все разом — і сонце, і лиски, і тепло збуджувало і занепокоєло нашу кров. Хотілося зупинитися, виступитися, розігріти в собі соки, нічим в соку. Ми сіли на лавку. Василь мовчав, а я думав думати знову про близьку зміну у своєму житті і про те, чи Галич дасть мені все те, що я їм без надлиш і щиро обіцяв Василю. (Д. Я.)

Економічний огляд.

25 років збіжжіві і товарової біржі у Львові.

У нашому господарському житті не було донедавна майже ніякого зацікавлення львівською збіжжіві і товарною біржею, дарма що вона працювала і працює на нашому терені і що предметом торговельних трансакцій на ній були і є продукти нашого села, нашого рільника. Щодня віднедавна виступив наш рільник на біржу активно, як збутовик своїх продуктів організовано, об'єднаний в одну збірну одиницю в кооперативній організації для загального закупу і збуту, яку репрезентує на біржі Центросоюз і Окружний Союз. Щойно від недовгого часу наш рільник орієнтувався на цю устанovu при збуті своїх плодів, головню збіжжя, стручкових, олійних чи інших продуктів і почав її цінити.

Тому радо користуємося пропозицією господарського референта "Діла" і дозволяю собі подати нашому загалові у найзагальніших зарисках, на які дозволяє стаття, історію розвитку, цінність і вагу цієї біржі для нашого хліборобського світу.

Історія львівської біржі ще недовга. Відкриття біржі відбулося щойно у 1913 році, отже років тому 25. Спроби створити її були вже давніше. Заходи почалися ще 1850 року. Відень дозволяв створити її щойно 1866 року. Але з того не вийшло нічого путнього. Біржа заложена 1867 року не проявила відповідної діяльності, ні сам до розвою і хоч оживлювана кілька разів, зникла. Щойно 1913 рік став щасливим для її розвитку, коли наїшла людина, що з повним прозрінням справи і з енергією взялася її розбудувати і привертати членів. Був це П. директор д-р Панет, що працював на цьому становищі понад 24 роки, бо від 1913 до кінця свого життя 1937 року. Членами біржі були майже у сто відсотках купці життєвської народности та їх господарські організації. Поправді вони майже єдині зрозуміли цінність цієї установи і тому відтримували її. Це торкається головню перадам: і перших повоєн. часів, бо в останніх часів цей відсоток уже дещо змінився. Всеж більшість членів ще і тепер творять жити. Сьогодні членами біржі є вже невеличке число польських відців і польських господарських організацій, а з українських установ є членами містарики зпоміж членів Народня Торговля, Лів Сільський Господар, Маслосоюз, а найрухливішим в торговельних трансакціях членом біржі є Центросоюз та його підбулова — окружний союз.

Біржою кермує біржева рада зложена з 27 членів, на чолі ради є заслужений для неї голова д-р Чала. З українців є членами ради інж. Ю. Павлюк, що є одночасно одним з чотирьох заступників голови та інж. М. Творидло. Членами ради біржі ще з передвоєнних часів був інж. М. Заліський. Директором є д-р Павлюк, секретарем м-р Нарковський.

Треба признати, що ця установа має на оці членів добро господарської справи, добро і польської біржі та не вводить націоналістичних чи конформістських ріжків. Щодня нові актуальні господарські справи навіть не дають ніколи про це знати. Українські члени ради, а крім них ще інж. Павлі входить до всіх комісій, як перелікова (арбітражна), регуляційна, нотування, експертна, ревізійна, дисциплінарна, бюджетова та інші, де можуть віддавати свої послуги і своє знання.

Біржа має для купецького і для хліборобського світу велике значіння. А що вона служить своїм членам краще, доведемо послужити добрий приклад добровільно переводжуваних трансакційного доказом є така таблиця:

1932	3763	49,439.4	12,032,697.59
1933	12583	162,724.2	36,163,208.69
1934	14456	188,921.8	36,930,764.—
1935	19822	256,045.9	52,379,763.20
1936	34200	457,310.9	96,098,938.—
1937	42507	579,735.6	163,597,845.33

Значить дотеперішня незорганізована, т. зв. "вольна" біржа але шораз більше на торговлю і на біржові обороти. Це між іншим і матеріальних вигод, яких поза нею не має, як наприклад право користати з дуже широким розмахом ріжків між сторонами, що торгують помирні суди чи арбітражні ко-

місії. На комісії нотувань стверджують щодня пресісні ціни, як випливає подажу і попити операції на біржових звітах маклерів і членів комісії, про торговельні трансакції і обсягнені ціни. Ці рішення комісії доконувати кожного дня в год. 13.30 викликають зараз таки на біржі свій вплив, а телефони починають грати по цілому краю. Для краю оголошують ціни ще того самого дня через радіо, а крім того друкують їх у Біржових Відомостях. Також кожного дня сходиться комісія експертів для вирішення зголошених ріжків, що повстали між доставцями і відборцями щодо якості товарів, себто чи вони відповідають списаній маклером термінації. Торговельне життя створює безліч ріжків недорозуміння та спорів, між контрагентами. Їх полагоджують на домагання сторін у прискореному темпі біржові суди, від яких нема відклику. І багато інших справ полагоджують щодня, очевидно для добра членів. Тому членство росте. Мало хто допускається якогось нечесного діла, ломлячи так звану купецьку мораль, бо не хоче наразитись на кару аж до викреслення з членства, а дістатися вдруге в членів нелегко. Такі суди це дійсний добір торговельних фірм. Це останнє впливає також на краще відношення рільника з боку купців, бо і рільник може внести скаргу на такого легкодушного купця.

Росте кількість членів, зростає торговля ріжними плодами. А чимало тих плодів на біржі: збіжжя, мука, грис, стручкові, олійні, окіпні, пашні, словом все, що рільник продукує і збуває. Очевидно все в гуртових трансакціях, бо дрібна продаж фізично неможлива на біржі. Тому дрібний рільник не може продавати на біржі своїх 2—3 соттарів. Але він має змогу пролавати через кооперативу, яка має змогу створювати збірні вагони. І тут саме велику ролю грає кооператив взагалі, зокрема наша, для загального закупу і збуту, яку заступає на біржі



Mag. 1
усуває паролі
і хоронить во-
досся перед
випадком.

Центросоюз. На яких 14 мільйонів зол. було збу-ту продуктів нашої кооперативі через біржу у Львові у 1937 році, це вже поважна кількість віддана на біржову термінацію нашим рільником. Але не в самому тільки збуті цінності виступу нашої кооперативі на біржі. Наша кооператива співпрацює з біржею в тому, в чому обі ці уста-нови мають однакові завдання, а саме доходити до інформаційних про ціни до найдаліших заку-пців в краю і покласти край високій ціні рільни-ка. А ріжниця зазначувати на біржі в цінах за гірший і ліпший товар того самого гатунку на-казують рільникові плекати кращі плоди, бо тільки так ті будуть кращі ціни.

Львівська біржа обіймає статутуво три на-ші воєводства, значить терен найкращої хлібо-робської продукції з цілої Польщі, а відомо, що з нашого терену йде найбільше товару на ек-спорт. Бо наприклад експорт фасолі з Польщі, це 80% з терену обсягу львівської біржі. Відси йде в західні і центральні округи Польщі пшени-ця, звідси конопляне прядиво, коношини і т. д. Тому не диво, що львівська біржа була у 1937 році в оборотах друга з черги в Польщі після Познаня, а в останніх часах перша. Багато во-ловських фірм доконують трансакції також на львівській біржі, так що вона промінує далеко поза призначений статутуво терен.

Минулого тижня святкувала Біржа 25-літній ювілей, з повним признанням усіх своїх членів, бо всі бачать у ній дійсні заслуги для добра ку-пецтва й рільництва.

Одно тільки можна замітити, що нема ще там зайнятих українських сил, що також служ-либ для добра біржі і загалу продуцентів рі-жників та купецтва. Може у початках другого чвертьріччя вона виповнить цю прогалину.

Інж. М. Творидло.

Дискусійні сходи́ни У. Т. Т.

В днях 10. й 11. вересня відбулися в Україн-ському Технічному Товаристві у Львові дискус-ійні сходи́ни з такими рефератами: 1) "Наші завдання в світі суспільної енергетики" — реф. інж. Роман Білінський. 2) "До напрямних роз-будови нашого промислу" — реф. інж. Євген Врещо́на. З уваги на дуже актуальні проблеми, порушені в обох рефератах та на дискусію, яка по них розвинулася, подаємо нині зміст дру-гого реферату. Зміст першого реферату пода-мо на черговій Економічній Сторінці. Ред.

ДО НАПРЯМНИХ РОЗБУДОВИ РІДНОГО ПРОМИСЛУ.

Реферат інж. Євгена Врещо́ни.

На вступі обговорює пропозиції Польщі і світа й показує, що побо-вляючи у світу є помилування вірою не є оправдані. Остання господарська віра не проминула сама від себе, але засліпленою промисловими новими метод гос-подарства, планової господарства. Тому й тяжко добувати признаки неадекватної віри у факти делого залю-чення в ріжних ділах господарства. Світ переко-дять тепер глибокі й основні структуральні зміни, які мусять викликати зміни повсякденної концентралізації життя. В кожній разі чиняє послідовний перехід поодиноких держав на тори планової господарки му-суть зміняти ід господарської концентралізації і в роам-рах світової і в окремих народів.

Господарське положення Польщі не дає ще нині ніяких підстав для побоювань. Зростаючий дефіцит бі-лізкоу заграничної торгівлі не може бути позитив-но агрономічний, бо його покривають засобами золота й де-віа, замождаються у минулих роках. Авізм воно не бу-де мати безпосередніх наслідків на наш господарський організм. Прима справа зі світовою цією збіжжя, яка в консервативній відбудові на закупній ціні нашого села.

Зате дуже поважно побоювання для нас зрече в собі політична сутність наших господарських починань. Од-нак годі з цієї причини впадати в паніку, бо сама дер-жава є всесторонньо зацікавлена в господарському ста-ті підданого-сільних і сільських воєвств. А для кожного ясно, що господарського розвитку нах землі не відсто-ся осягнути без нас, чи дотри нас.

Крихатимось точкою нашої ініціативи в розбудові рідного промислу є дати початок масі безробітних і

малоземельних селян. Наш природний приріст є 1,4% і для цього природу треба дати zatrudнення. Земля цього zatrudнення дати не може, тому мусимо його шукати в промислі.

Упромисловлення наших земель мусить спиратися в першу чергу на власні сировинні і власною кон-сументи. Можливості використання цих сировини ще дуже великі. Також у ділянці промислового викорис-тання сільсько-господарських сировини зробимо у нас ще дуже мало. Часи воли хліборобської країни пра-жались уповаженими, вже давно минули. Нині такі про-мисли, як вироб ріжних господарських артикулів, фарб, лікерів, вироб синтетичного вачуку, моторових палив, спиратимуть на сільсько-господарських сировинні та дають підставу для існування великого темпівого промислу. Успішного використання природних воєвств ро-стінних та звіриних, вироб штучних волокон дає підста-ву для розвитку текстильного промислу.

Загальнопоширене переконання, що наші землі збої на мінеральні копалини, неоправдане. Маємо на-сті засоби ріжних цінних копалин, як будівельний ка-мінь, керамічні матеріали, рушні заліза й магніту, ма-гнетову року, земний віск і гас. Все це має на власні потреби використовувати дуже мало.

На нашу промислову ініціативу чекають наші ліси, чекають засоби електричної енергії, сировини у воді наших гірських рік.

Можливостей дуже багато і в їх використанні ле-жить добробут та цивілізаційний поступ народу. Бра-кує тільки одного чинника, який би всі ці можливості провіряв та направляв туди, де вони, індивідуально чи об'єкту ініціативу.

Загально паризають у нас на брак капіталів. Та на-ріжників ці несправдані, бо ми не використовуємо на-сїдні всі капіталі. Є ще багато гроша, що лежить безцінно по ріжних касах і банках у краю, чи навіть за границею. І це несправдане. Мусимо всі думати су-спільно-цивільними категоріями. Гроші в тужній банках, як тавола вілля, не дають ще задоволення матеріально-ї екзистенції. Найповніша забезпеченість нашої будуччини — це зріст загального добробуту, який можна осягнути через упромисловлення. Нові фабрики, нові зарплати праці, нові державні зарплатки — це наша господарська нілі; а засоби до цього — це наша праця, наша орга-нізованість, наші капітали, зібрані хочи дрібною, але послідовною опізаністю в наших кредитних установах.

Сторінка без політики.

Сто тисяч японок на кольонії.

У найближчих двох-трьох роках повинно виїхати з Японії до Манджуко 100 000 молодих японок. Вони призначені на жінки для японських переселенців у Манджуко.

Міністерство колоній опрацювало план заселення прикордонних із Східними теренів Манджуко японцями. До цієї пори еміграція до Манджуко не вдавалася, хоч в Японії давалася відчувати нестача землі. Тепер японський уряд рішив переселити до Манджуко не менше, як 50 000 людей річно, щоб за 20 літ було там не менше, як мільон японських поселенців.

На нових місцях поселяються головню молоді парубки, для яких приготували першу

партію жінок. У двох північних префектурах Міягі та Ямагата уладили школи для жінок, де молоді дівчата пригтовляються до майбутнього життя в Манджуко. Їх учать, як варити свинину та інші страви з продуктів Манджуко та як вести домашнє господарство при важких умовинах гострої зими в Манджуко.

За якийсь час такі школи для жінок відкриють і в інших околицях Японії. Багато батьків родили несподівано задоволені новими школами та новими виглядами, що відкриваються перед їх дочками, тим більше, що вдала дочка заміж в Японії звязана з більшими видатками. Тепер уряд бере на себе всі видатки звязані з приданням молоді.



Хай живе
**ТУТКА
КАЛИНА**

Диліжанси в Німеччині.

Німеччина змобілізувала два мільйони людей. На кордонах сотні кілометрів замикають бетном. Всі міські чваняться своїм могутнім летунством, що вони його розбудували за останні роки. Та одночасно з тою величезною технічною розбудовою можна запримітити динити кінше. В Баварії, Саксонії поробили спроба, щоб відновити давні диліжанси старовинних романтичних часів.

Повстало кілька товариств, які пустили в курс диліжанси по найбільш мальовничих дорогах. На зовні диліжанси нічим не різняться від тих, які курсували ще тоді, коли люди не знали ще ні пари, ні електрики. Візник по давньому трюбить на розі та тріскає довгим бато-гом.

Та не зважаючи на романтизм, старовин-

них" диліжансів, нинішню публіку можна притягнути лиш "нишійшим" комфортом. В середині диліжанси мають вигідні та м'які сиділа, у "передпоповних" старовинних лампіонах скриті електричні лампочки. В однім випадку диліжанси мусіли ще й на зовні відступити перед романтизмом, а саме на колесах диліжансів заложили грубі гуми. Саміж карити приміщені на ресорах і зовсім не тріснуть.

Ще в одному випадку точно нагадують старовину. До дверят прибиті дощички, на якій старим письмом вирисовано:

"Диліжанс для панів. Жидів не пускають".

Аматорів романтики, як відомо, в Німеччині немало й фірми, що пустили на дороги диліжанси, зовсім не можуть нарікати на погані інтереси.

Совітські мовчальники.

Співробітник "Безбожника" (з 1. вересня ц. р.) відвідав "мовчальників", які живуть у містечку Сальську біля Ростова. "Мовчальники" зовсім лано не признають совітської влади, вважаючи її безбожною, однак всі державні обовязки виконують як слід. Із судами, що признають совітську владу вони лосіс не говорять. На базар вони виносять свої товари і продають мовчки; пізнають одна одного, значить коштів одного рубля, два паці — два рублі. Серед мовчальників є жометні, однак вони ні російських книжок і часописів не читають. Літи мовчальники і ходять до школи, лиш учаться адома. На випадок недуги мовчальники не звертаються і до совітських лікарів ні до фельчера. У виборах мовчальники не брали ніякої участі. Вимовилися теж від усіх виборчих прав. Таємня влада вислати була фірми та легкі авта, щоб мовчальників доставити до виборчих місцев. Коли мовчальники це запримітили, звинили свої дома і вийшли зі села на ший дель.

Співробітник "Безбожника" намагався вивізати розмову з "мовчальницею Лятинською".

— Здорові були — каже.

Жінка мовчить.

— Де ваш муж?

Мовчить.

— Маєте діти?

Мовчить.

— Як вам живеться?

Мовчить.

Яку реалію ті люди визнають, співробітник "Безбожника" не довідався. Він зачепив, що деякі з них моляться до відвітки мба в калді з водою і тому їх називають "дзниками".

Очевидно "Безбожника" домагався від ряду прогослосити мовчальників "душевними саботажниками совітської влади".



Осінні новини
у великому виборі та
Міланівські шовки

ПОРУЧАЄ

ЛЕЩКІВ

Львів, ул. Коперника 2.

3-7

Тел. 258-88.

Жінки залізничними машиністками.

У Києві більшовики придумали новий спосіб, який має бути доказом еманципації жінок у Східних. А саме створили там окрему жіночу бригаду праці, яка працюватиме на Україні та в інших полуденних частинах Східних як залізничні машиністки.

У цій професії жінок у Східних ще не бу-

ло. Правда, на Сибірі жінки працювали вже в залізничній службі, але не як машиністки, лиш, як телеграфістки, провідниці руху і т. д.

Тепер совітська преса тріюмфує, що бодай у цій випадку Східні побили американські рекорди.

Корона негуса на продаж.

Мешканці одної з альмаш Ляндону мають від кількох днів немалу сенсацію. На виставі одної золотарської крамниці можна побачити цісарську корону, під якою примістив напис:

"Корона негуса, б. абісінського цісара".

Ця тієї корони, беручи під увагу її історичну цінність, розмірно невелика, бо лиш 500 фунтів стерлінгів. Крім цього золотар дає за поручку, що корона з вистави є справді коронною адретронізованого абісінського негуса. Вола має дуже гарний вигляд, ціла пробита зі золота, висаджувана діамантами, яких є аж

713. Ціна корони така дивно низька, що зложби оспорюють правдивість діаманта і вважають їх зовсім безвартісним шклом.

Багато мешканців Ляндону пригадуть під крамницю золотаря і пригадують корони. При цій нагоді зложби пускали преріжні сплетні на рахунок негуса, мовля, із негусом видно вже дуже погано, коли він продає свою корону, не кажучи вже про те, що він стратив мабуть всю надію відібрати свій престіл і владу, коли позбувається головного символу цісарської влади.

Куля сиділа 20 літ у тілі.

В Німеччині трапилася недавно подія, що немю зацікавила якутський, лікарський світ. До одного з лікарів атолоносиса пацієнт, який нарікав, що від кількох літ відчуває час до часу сильні болі в лівих. Ці болі були інколи такі сильні, що він кланяв лікарів, щоб той впорскував йому в тіло морфину. При кожнім такім припадку болі динили пацієнт відчував, що його одночасно болить серце і що воно потаніт вправо.

Лікар скермував того пацієнта на рентгенологічні оглядини, які виявили, що під серцем стрімить кризова куля, що від часу сайтової війни. Кулю, яка застрягла була під ребрами не викинули при операції і вона по роках замандрувала аж під серце та спричиняла болі, яких зложби не розуміли лікарі.

ВЕСЕЛЕ

СОВІТське БУДІВНИЦТВО.

Ще дівлося в Східних. Команданта пожежної сторожі повідомили, що "Форт Б. горить".

— Неможливе — засміявся командант — адже "Форт Б" збудований із безогонного іогнетричного матеріалу, покритий асбестом і спеціально імпрегований улаженнями.

Всетаки він поїхав на місце пожежі, агорів як корабель сірників. Тільки одні мовні ракети, що своїми вибухами мали омити алерм, вдалося... негарушіжні виринути.

ЛІКАРСЬКА ПОМИЛКА.

До пацієнта, що занедужав на нощу в енничу хоробу, помилкав двох лікарів.

У недужого сильна гарячка. Лікарі прикритий кількома покривалами. Лікарі просадити живчик.

— Мені здається — каже один — що тиф.

— Ей, ні, мабуть біла гарячка. Хай і бути енцима.

В цій менті пацієнт підлясється з лав дає накривала. Оба лікарі динуть і обрину.

Алькоголізм створює ліжко сухоты.

Польська преса про вибори

до союму і сенату.

В передвиборчій відозві Озону, про яку ми згадували в одному з попередніх чисел „Діла“, був заклик, який можна було розуміти, що Озон закликає інші політичні партії до співпраці. Мусимо вже раз — було сказано у відозві — зловжити на те, щоб собі взаємно довірити, що при всій різниці поглядів шукаємо тієї самої правди. Але зі статті, що появилася після роз'яснення союму і сенату в „Газеті Польській“ ч. 254 з 16-го вересня ц. р. п. н. „На новому етапі“ виходить що інше:

„Тепер є справою громадянства скрісталізувати апропо виборчої кампанії свої погляди і дати їм вислів в акті голосування. А в інтересі нас усіх і цілого народу лежить, щоб найбільш активність і силу виявили ті течії і ідеї, які в висловом творчих амагань, що ведуть до кращого майбутнього. Річ у тому, щоб у найближчій, виборчій кампанії перемогла думка про зєднання над партійним і класовим розбиттям, думка про майбутнє над аними звичками минулих часів і почуття спільного, що всіх лучить, добра Польщі над особистою амбіцією, кривею і класовими згодами. Тоді вибори, що відходять, і майбутні парламентарні палати будуть новим етапом походу вперед причому і польське життя зніметься на вищий рівень до могутності і величчя“.

Виходило б з цього, що Озон і далі думає про якийсь зєднання під його прапором з виключенням від чинної політики всіх інших політичних партій. Це, очевидно річ, важко погодити з становищем рішальних чинників, що — так найменше виглядає — хотіли би дати майбутньому союмові ширші суспільні підстави.

Що торкається тих „ширих суспільних підстав“, то сьогодні не можна ще нічого сказати про те, чи ті „ширі підстави“ знайдуться і як знайдуться, яких наберуть форм. Що, наприклад, ендеки? Вони ще не заявили в пій справі і нарікають, що не змінено виборчої ординації Львівське „Слово Народове“ (ч. 265 з 16 вересня ц. р.) у передовій статті (частинно опублікованій) п. н. „Як тут вибрати“ пише:

„Соціалісти напр., що аж паляться до виборів, роблять легкі альянзи у своїй пресі, бо якщо народовці не підуть до виборів, то що, щоб не мчати в майбутньому союмі працювати над зміною виборчої ординації, бо засадничо не признають парламентаризм. Очевидно місенітизм соціалістичної агітації, бо народовці не признають жидівсько-масонського парламентаризму, але національне представництво признають і за нього борються як за засадничий складник майбутнього народowego ладу. Представництво треба вибрати. Нема на те, щоб покласти представництво, іншого способу. Вибачте, є — в теперішній виборчій ординації! Вибори діляться на два етапи: в першому покликають кандидатів, в другому виборці має голосувати... не маючи великого вибору: сьогодні між паном Енджеєвичем і паном Меланієм або між Грабником і Пулявечем“.

„Слово Народове“ робить з цього висновок, що маючи на одній листі небажані кандидати громадянин не зможе голосувати на цю листу виборів. Це був би делікатний, що не завжди не остаточно дороги до повороту, натяк, що ендеки не візьмуть участі у виборах на підставі старої ординації тим більше, що самоуправляються сьогодні ті самі, що були в 1935 році.

Важке у зв'язку з можливістю, що ендеки і разом зобов'язують вибори. Цат-Машкевич пише в „Слові“ (ч. 254 з 15 вересня ц. р.) „Але до Строніцтва Народowego“, в якому кантається переконати ендеків, що вони не зв'язані на те, що не збудуть відповідно до висланих, повинні піти до виборів“.

Далі „Строніцтво Народове“ зобов'язує вибори, то все ж під до виборів „Фронт Народовий“, „Строніцтво Праці“ — тобто провідні масони, підуть фізико-урядові масони, а релігійні іржанням рується до них до і постійно незорганізованим Озоном. Ми мусимо собі „масонсько-направлений“, це вимірює для ендеків. Але чи вони послухають? Що перебувають це й „масонсько-направлений“ союм, п. Машкевич якраз їх тим, що у Фронті масони, як прийшли до влади під керівництвом президента Мак Магона, то до

Про майбутнє обличчя союму пише „Гонец Варшавський“ (ч. 253 з 15 вересня ц. р.) у статті п. н. „Озонівський період у союмі“:

„В обох законодавчих палатах група полк. Славека розпоряджала більшістю, спихаючи проурядовий Озон на другий план. Колиб теперішні законодавчі палати діждали 1940-го року, Славек і його люди відіграли б важливу роль при виборі нового президента Польщі. Правдоподібно рішилиб про початок влади в Польщі на ціле нове семиліття“.

Тепер роль групи полк. Славека перекреслена. А що ця група не має впливів у масах і перестала впливати на адміністрацію, треба сумніватися, чи діяти цієї групи знайдуться у більшому числі в новому союмі та сенаті. Немає сумніву: в нових палатах першенство припаде проурядовому Озону, який дотепер група Славека спихала на другий план. Зрештою Озон чуже своє „післанництво“, бо моментально після проголошення розпорядку президента про розв'язання законодавчих палат випустив на місто відозву з апелом до мас.

Немає сумніву, майбутні законодавчі палати виповнять по береги Озон. Містерне сито виборчої ординації, яке сконструував полковник Славек, допоможе озоніадам до перерізування людей з групи полк. Славека. Полк. Славека побють його власною зброєю, котру викував проти опозиційних угруповань. Хіба, що піде до Каноси й погодиться з волею людей теперішнього режиму. Навпевно деякі діяти з групи полк. Славека рішаться на таке“.

Здогади „Гонца Варшавського“ дуже правдоподібно в випадок якщо підня з опозиційних партій не візьме участі в виборах. А ця справа покищо ще не вирішена.

Перед святом Лугової Організації.

ІСТОРІЯ ЛУГОВОГО ПРАПОРУ.

В год. 10, в найближчу неділю посвятити Лугова Організація свій прапор, щоб з ним іти до своєї мети.

Прапор, що його посвячуватимуть — це один з найстарших українських прапорів: це прапор передвоєнної львівської „Січі“, під яким, як її члени, вправляли і члени Т-ва „Українські Січові Стрілячі“ П., що згодом, у 1914 р., створили першу сотню УСС. Сталося якось так, що цей прапор не пішов з січовиками в поле; він залишився у Львові й москалі, увійшовши до столиці Галичини, даремно шукали за ним та робили ревізію в доміні „Січ“ і Т-ва „Українські Січових Стрілячів“ — ті самі, яку займає тепер при вул. Коперника 5 Великий Луг і Луг-Львів. У перехові січовички Галушкіної та інших прапор перебрав війну і після неї став прапором Повітової Львівської Січі. Під ним відбувались і січові свята у Львові в 1923—25 рр.

Після розв'язання „Січі“ прапор переховували знову різні люди і тепер, 18. вересня, він стане прапором Лугової Організації.

Як виглядає цей прапор? Він зроблений з шовкової важкої матерії малинового кольору. Край прапору обшити жовто-блакитними трикутниками. На лицевій стороні прапору знаходиться герб, поділений на три поля: в одному — Архистратиг Михаїл — герб Києва, в другому лев — герб Львова; під ними на місці колишньої січової відзнаки виткана відзнака Лугу. З другого боку на прапорі витканий козацький старшина, під ним на стяжці напис: „Добро батьківщина — найвищий наказ“. Закінчує прапор спис з білим бунчуком під ним та широка стяжка з написом „Великий Луг“.

Факт, що Лугова Організація перебрала прапор передвоєнної „Січі“ й УСС, знають й з традицією тамтих, історичних уже товаришів. Цим самим Луг бере на себе й ідеали, що були їхніми ідеалами, а коли Лугова Організація прирікає діяти під цим прапором до Києва й застроїти його на світле володіння — то все українське громадянство бажає їй щиро це історичне й почесне завдання виконати.

Вірно, що в дальшій консеквенції такого бажання побачимо й численню це громадянство в Луговому Горозі в день посвячення прапору та на пописі вправ у його честь.

(мак)

Переговори з Прагою зірвані.

КОМУНІКАТ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ НАРОДНОЇ РАДИ.

(Ужгород, 14. 9). Вчора засідала Президія П. У. Ц. Н. Ради, яка вислухала звідомлення делегації про висхід її подорожі до Праги. По вислуханні реферату, взявши під увагу, як ставились до делегації поодинокі міністри й особливо прем'єр, рішила Президія видати такий комунікат:

„На основі звідомлення делегації стверджено, що чехословацький уряд під цю критичну пору, по думці делегатів, не проявляє достаточної уваги до справ нашого краю й нашого народу, та що справа автономії Підкарпатської Русі, всупереч всяким проголошенням, не поступила вперед“.

Тому рішено не вести дальших переговорів і не висилати більше делегацій до Праги на ніякі переговори, поки влада не предложить відповідного, конкретно сформульованого проекту автономії.

З огляду на сучасний стан ухвалено, що П. У. Ц. Н. Р. поробить усі заходи для забезпечення країної долі й будучого розвитку нашої країни й нашого народу“.

Все українське громадянство закликаємо, щоб у цьому тяжкому часі керувалося виключно закликами й заарядженнями Президії Першої Української Центральної Народної Ради й допомогло їй осягнути все, чого вимагає інтерес українського народу“.

ПРЕЗИДІЯ СОЦІЯЛ-ДЕМОКРАТИ ПОДАЮТЬ ОКРЕМІЙ ПРОЕКТ АВТОНОМІЇ.

В понеділок, 12. IX, пополудні відбулося в Ужгороді засідання президії соц.-дем. партії. Звіт подав член крайового відділу секр. Кекус. На засіданні обрано комісію, яка має на основі дотеперішніх усіх проектів випрацювати новий проект автономії. Новий проект передасть потім окрема депутація відповідальним чинникам у Празі. Про засади, на яких задумують соціал-деми випрацювати свій проект, нічого не відомо.

На тому ж засіданні мав реферат голова партії Ю. Гуснай про політичну ситуацію взагалі та посол Ю. Ревай про переговори в справі автономії та про підготовку до союмових виборів і про виборчий правильник. Сенатор Валла доповнив реферат із огляду на потреби мадярського населення.

Всі три реферати ухвалено одногласно.

Мир на 3 дні.

В англійських політичних колах запевняють, що Чемберлен дістав від Гітлера слово, що він за 3 дні не зробить нічого, що могло би порушити європейський мир.

Цей речинець мають ужити на те, щоб поінформувати британський уряд про зміст розмови та щоб відбутися нарада, що про її висхід Чемберлен повідомить негайно Гітлера.

МОБІЛІЗАЦІЙНІ ПРИГОТУВАННЯ У ФРАНЦІЇ.

З Парижа повідомляють, що міністерство війни приготувало, до найменших подробиць обдумані мобілізаційні плани,

який дає змогу покласти негайно під зброю 8 річників, значить разом 2 мільйони ополченців.

АМЕРИКАНСЬКІ КОРАБЛІ В АНГЛІЇ.

До Портсмуту причалали 3 американські ланцирники та три аетуські кораблі-матки, з яких кожний везе по 180 важких бомбовиків.

ГАРЯЧКА ВИЖИДАННЯ ПІСЛЯ ВІЗИТИ ЧЕМБЕРЛЕНА.

Як догадуються в Лондоні, домагання, що їх висунув Гітлер є цього роду, що прем'єр авшав, що годі вести дальші розмови, доки не дістане згоди уряду. Заповідження другої розмови Гітлер-Чемберлен успокоїло дещо політичні настрої.

Телефонічну розмову з ним вели майбутні з Берхтесгаден на доручення Гітлера, після його розмови з Чемберленом, щоб дати Мусолініні звіт із відбуті розмови.

Візд Чемберлена з Берхтесгаден дещо обшзався і щойно в год. 9.30 британський прем'єр у товаристві міністра закордонних справ Рібентропа атом виїхав до Мінхену, щоб побачити баварський князид з австрійськи. З Мінхену відлетів він тим самим британським літаком, яким учора приїхав, до Лондону, куди він прибуде не швише як між год. 8—4 пополудні“.

та так ширя дала за труд, що його поклали, щоб змалювати це торжество. Гарне свято „Просвіти“ вжитою живим образом Метері „Просвіти“ на таї якого зображено національний гимн. На сцені було багато вітань і з доконалими сіа просвіти. Свято в Верові відзначило по собі позитивне враження. Очевидець.

РАДЕХІВ

Свято 30-ліття діяльності філії „Просвіти“ в Радеху відбулося в неділю 11. п. м. Вже заздалегідь просвітити пригласили свої вітні ювілейних календарів. В неділю рано надходили просвітити на- ті з давних сід, як з Смержана і Мискозіяна. Всі урештешся на чайдані коло перня, де станули до по- ності Скумбе Веної під проводом о. дка Гаруза свя- щеника о. сов. Вереницький з Олександром, о. Ярослав Шит з Середньою, о. О. Ворожайко з Дмитрова і о. Полемоний з Крижого. Проповідь вголосив о. сов. Боніто з Хеласна. За померлих членів вішпривлено змалювати. По полудні відбулась академія на площі Народного Дому, де оркестру пригашено емблемми „Просвіти“, бо національні прапори заборонено; голо- ви філії до Я. Олександрівна привітали хлібом-сіллю голову Мискозіяна Того д-ра І. Врига і пос. В. Кузмовича, що мискозія на се свято і в гаранті привітав-промовах відзначили на дусі присутніх. Привітали від коопера- тивної мискозія рве. Готтар, а від інших установ від- личили представителі п. Памаско, між ін. наспів привіт від змалювання голови о. д-ра Пеліка. Заучені хор з Радоміа Холосова, Дмитрова, Нестаян під орудою п. В. Олександрового відзначили хлібом-сіллю „Просвіти“. В черзі оркестра „Просвіти“ під про- мову Мартіна Савицького поспівувалася як- неке стрілецькіх мискозія. Збірні декламції і змалювання гимн закінчили це подіяння свято.

Комунікати.

КОМУНІКАТ Ч. 3. ДІЛОВОГО КОМІТЕТУ „СВЯТА ХРИСТИАНСЬКОЇ УКРАЇНИ“.

1. Наближається Свято Воздвиження Чес- ного Хреста (27. вересня) і в цей день згідно з програмою ювілейних імпрез у всіх парохіях відбується торжественне вшанування ювілейного хреста. Точна програма того святочного дня, як і трьох попередніх днів, подана в комунікаті Ділового Комітету „С. Х. У.“ ч. 2, вказівки про мискозія хреста і напис на ньому подані в бюле- тні „Свята Християнської України“ ч. 1, вна- сльому свого часу до всіх парохій.

Усі місцеві Ділові Комітети „С. Х. У.“ по- шлють, щоб у кожному без винятку місті й се- лі відбувся торжество згідно з програмою.

2. Щодо заборон ставити ювілейні хрести, як трапляються спорадично по різних місце- востях, як також поширювати ювілейні видан- ня, відомо до відома, що у висліді зажалень і подальших випадках Митрополичого Орди- нару і так Воєвідський Уряд у Тернополі писав до Митрополичого Ординаріату з дня 23 серпня 1938 ч. П. Н. 81 повідомлення, що ви- наслідження, котрі мають заповнити своїм відзначування 950-ліття Хрещення Руси-України.

3. Діловий Комітет „С. Х. У.“ має на складі і свої книжкові видання, медаліки і хрести- та і саме:

- 1) Ювілейні проповіді п. а. „Цим знаком вішпривали“ — ціна 1.20 зол.
- 2) Підручник до влаштування ювілейних календарів п. а. „3 нами Бог“ — ціна 1 зол.
- 3) Ноти до ювілейних пісень — 2 зол.
- 4) Історична книжечка п. з. „Світло з неба України“ — ціна 0.50 зол.
- 5) Ювілейний молебін п. з. „Нова радість“ — ціна 0.10 зол.
- 6) Молебін до св. Володимира — ціна 0.10 зол.
- 7) Ювілейні образи: а) арт. В. Конаша — ціна 5.11 зол., б) арт. В. Дядилюка — ціна 3 зол.
- 8) Хрестик і медаліки — ціна 0.20—1.00 зол.

Щодо ювілейних відзнак і наліпок, які по- даються в цінах зол. 0.10 до 1.00 зол., подаємо до відома, що, не звязуючи на всі заходи, по- шлють, як свідомо, досі ще не маємо остаточ- ного вказівки на них від міністерства, однак змалювання в палаторотному часі такий фор- мами доміж дістали, і годі негачно викона- ти всі заважання на відзнаки, як також на медалі.

Діло, дні 9. вересня 1938

За Діловий Комітет „Свята Християнської України“:

С. У. Дмитрович, чл. презид.

Р. Данилевич, секретар.

3 кіна.

КІНО „АТЛАНТИК“: „ВУЛИЦЯ ГРИХУ“.

Французька обичаєва фільма, що зображує одну з тих страшних ім, в яких гинуть молоді недосвідчені дітвчата, часто примушені нуждою шукати „легкого“ заробітку. Оця йма — д- стингований салон моди, де збираються всілякі запрошені гості, ласі на веселу забаву. Таєм- ниче вбивство в ній дає привід до криміналь- ного слідства, в якому теж бере участь талано- витий молодий детектив, що підозріває одного знайомого. Детектив випадково знайомиться теж з молодією чесною дівчиною, на яку заста- вила свої сіті власничка підозрілого льокалю. Вся фільма має кримінальний пошмак, хоч зручно підтворює осоружливу атмосферу тем- них вулиць, де гинуть недосвідчені дітвчата у пе- ликоміському вирі. Судова розправа має кіль- ка добрих жанрових сценек

§ Посмертні згадки.

ІНЖ. РОМАН ДЕ САС ПОГОРЕЦЬКИЙ.

В четвер 15. ц. м. помер по важкій недугі у Львові Роман де Сас Погорецький, інженір агрономії й абсолювент філософії, четар У. Г. А., довголітній агроном філії „Сільського Го- сподаря“ в Яворові, прийнявши Найсвятіші Тай- ни. Роман Погорецький народився 10. серпня 1894. р. у священничій родині. Батько його о. Петро є парохом у Білині Великій коло Сам- бера. Гімназію скінчив у Перемишлі в 1912. р. і записався на філософічний факультет. Підчас війни служив при австрійській армії, опісля при Українській Галицькій Армії у ступні четаря. По переході частини У. Г. А. за Карпати в 1919. р. перебував довгий час в таборі у Німецькій Яблоні, звідкіля переїхав до Праги, де сту- дював філософію, а на техніці здобув ступінь інженіра-агронома. Вернувшись у рідну Сам- брщину від 1927—1930. р. був повітовим агро- номом при філії „Сільського Господаря“. Пра- цював теж в інших установах та був членом дирекції Господарсько-Торговельної Спілки. В 1930—1931. р. працював у „Маслосоюзі“, спер- шу в Районовій Молочарні в Городку, опісля в Молошковицях к. Яворова. Від травня 1931. р. до останніх днів свого життя був повітовим агрономом філії „Сільського Господаря“ в Я- ворові та діяльним членом різних установ Я- воровщини. Працював теж чимало у своїх ста- нових організаціях і був секретарем яворів- ської філії „Супруга“. Як фахівець-агроном ті- шився великою пошаною серед кругів нашого селянства, головню молоді, для якої вкладав у своїй праці не тільки своє фахове знання, але передовсім своє серце. Тихий, спокійний, дуже симпатію і між своїми товаришами і в широкіх ко- лах громадянства тих околиць, де приходи- лося йому працювати. Не забував теж про те, що своє знання повинен віддати другим та опу- блікував чимало статей і розвідок зі свого фаху. Тому то правдивий і щирий жаль супро- водить Покійного в його останній дорозі. У- країнські установи, в яких працював, повідо- мили про його смерть численними клепсидрами на мурах Яворова і Львова. Осиротив молодіу дружину Марію з Левичьких, доньку бл. п. па- роха з Яворова, та 5-літню донечку. Похорон Покійного відбудеться в суботу 17. ц. м. в год. 2-й пополудні з крипті Вірменської Катедрі на Янівський цвинтар. Рідна Земля йому пе- ром, для якої так щиро напружувався!

Спорт.

Заборона легкоатлетичних змагань у Львові.

В ОСТАННІЙ ХВИЛИНІ ДОВІДУЄМОСЯ, ЩО ГОРОДСЬКЕ СТАРОСТВО ЗАБОРОНИЛО УЛАДИТИ ЛЕГКОАТЛЕТИЧНІ ЗМАГАННЯ К. Л. К., ЯКІ МАЛИ ВІДБУТИСЯ В СУБОТУ Й НЕ- ДІЛЮ НА ПЛОЩІ СОКОЛА БАТЬКА. ЗАБО- РОНУ МОТИВУЄ СТАРОСТВО УМОВИНАМИ „ПРИЛЮДНОЇ БЕЗПЕКИ“.

МОТИВИ ВІДМОВИ ЗАТВЕРДЖЕННЯ СТАТУТІВ УКРАЇНСЬКОГО СПОРТОВОГО ПРОВІДУ.

Як ми вже повідомляли С. Т. Україна дістала на- один з іншійсторій Українського Спортивного Проводу ухвалені в львівського колективного Уряду про відмову затвердження статутів. Сьогодні намічає про відмову у перекладі, щоб нашим спортивним організаціям дати змогу далі працювати і мотивами відмови.

„До Основних товариства п. я. „Український Спор- товий Провід“ у Львові, вул. Сагіна 49 (С. Т. Україна).

Воєвідський Уряд на підставі 14. і 20. статті зако- ну про товариства з 27. X. 1932 (ДЗ. У. Р. П. ч. 94. по- 808) не ухвалив дозволити про реєстрацію товариства п. я. „Український Спортовий Провід“ з об'єдном у Львові, тому що його існування не дасть погодитися із законом.

Мотиви.

По думці 42. ст. закону про товариства, щоб осу- лати союз товариства зстане участь трьох товариств.

Оскільки, які мали намір заложити союз україн- ських спортивних товариств, зложили подання про реє- страцію і відістали під ним справді аж 11 підписів, однак Воєвідський Уряд ухвалив, що з підписаних на про- тяжню товариства лиш одно, а саме С. Т. Україна у Льво- ві має право на підставі свого статуту єдинатися у союзі товариств. Інші підписані цього права не мають.

З уваги на те, що головною умовиною реєстрації союзу товариств (ст. 42. закону про товариства) є у- часть законом устійленої кількості основних (то- варств або приматних до) того з цьому випадку нема, Воєвідський Уряд відмовив реєстрації прочитаного Союзу.

Від цього рішення можна апелати відістали до міні- стерства внутрішніх справ терез Воєвідський Львів- ський Уряд до 14. дня після доручення. — За восполуд: Зміслав Харевич“.

На таке відмовне рішення треба було ждати біль- ше як пів року, з уваги на сюрій сумери

УКРАЇНА — ЧОРНІ

Пригадуємо, що ці змагання почнуться тощо в год. 8.45 пополудні, бо пізніше починати змагання із дору- чення ВГД не вільно, з уваги на сюрій сумери

Односточно звернемо увагу, що сюрійні відміт карт- и вступу України та Чорних немалі. Зате давні ре- даційні карти України й Чорних (карти України для української преси та карти Чорних для польської прес- и). Важні теж карти віділових України та Чорних.

СЯН — ЮНАН

Змагання обох дружин відбудуться в Перемишлі на грині Польовії в год. 8.30 попол.

ЗОРЯ — П. К. С.

Перші змагання за мистецтво Б-лякс обох дру- жин відбудуться в неділю 18. ц. м. на грині Цеталей в год. 10. рано.

СТЕП — ГВЯЗДА.

Змагання обох дружин відбудуться в неділю 18. ц. м. в год. 8.30 на грині 40. п. н. на Погузанці. В год. 2. відбудуться на тім самій грині змагання юніорів

БІГ ЗА ЧАШУ „ДІЛА“.

Старт до бігу за чашу „Діла“ відбудеться в неділю 19. ц. м. в год. 8. рано біля грини Чорних.

Односточно відбудеться біг за чашу ф-ми О. Стефа- нюта. Перший біг на трасі Львів—Писочина—Львів (70 км.), другий на трасі Львів—Мискозія—Львів (70 км.).

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

Сотник М. Битинський: **МАЗЕПИНЦІ ПО ПОЛ- ТАВІ**. Бібліотека Українського Воєнно-Історичного То- вариства. Книжка 6. Варшава, 1938. 8-ка, стор. 54.

З МИНУЛОГО. Збірник. Том I. Праці Українського Наукового Інституту, Том XIVIII. Варшава, 1938. 8-ка, стор. 160. Зміст: П. Мискозія: Харківські спомини. — Д. Дорошенко: Прусський дипломат про український се- паратизм у 1861 році. — В. Левицький: Драгоманов і драгоманізм в світлі австрійських тайних документів. — В. Серетинський: Українські засланці в Сибірі. — Ох. Лотоцький: До свідомості старого українця (з літогування Ів. Я. Рудинця-Білика з М. П. Драго- мановим). — А. Дорошенко: Український рух 1860-их років в освітленні австрійського консула в Києві. — В. Леонтович: Спогади про мій зустріч з українськими ді- лями старшого покоління. — К. А. Бакроуль: В. В. Сосна. — Г. Колясовський: З життя української револю- ції в Москві в 1900-тих роках. — Д. Дорошенко: Зперед тридцять літ. — Ф. Матушевський: Із подорожів укра- їнського посла.

Проф. Марія Омельченко: **СЕЛЬМА ЛЯГЕР- ЛЬОФ, ЗІГРІД УНДСЕТ**. Літературні спомини. Коло- мия, 1938. Мала 8-ка, стор. 24.

Мирон Матвійко: **СКАРБИ ЧОРНОГО МОРА**. Кавка для дітвори. Видавництво „Українська Культу- ра“. Львів, 1938. 16-ка, стор. 16.

В РОКОВИНІ. Українська студентство в минулому й сучасному. ЦЕСУС. Вишла худ.-освітня референ- тура ЦЕСУС-а. Відень, 1928. 16-ка, стор. 22+VIII.

ЯК ДОБРЕ Й ЗДОРОВО ВАРИТИ. Кухонарські по- ради містам і сілчанам господарям та курортним ку- харським журів. Чотиритомне видання. Наказом П-ка „Живога Діла“. Коломия, 1938. Мала 8-ка, стор. 160.

Василь Липинський: **УБІТЕ ЩАСТЯ**. Промис в сім- ського життя в огні діла. Підбірка релігійної драми. Видавництво ОО. Васильків. Жовква, 1938. 8-ка, стор. 54.

